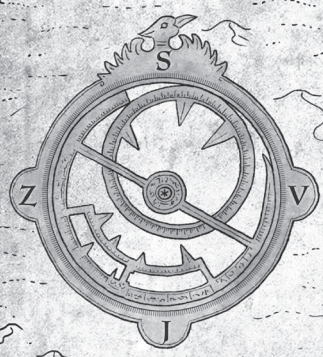

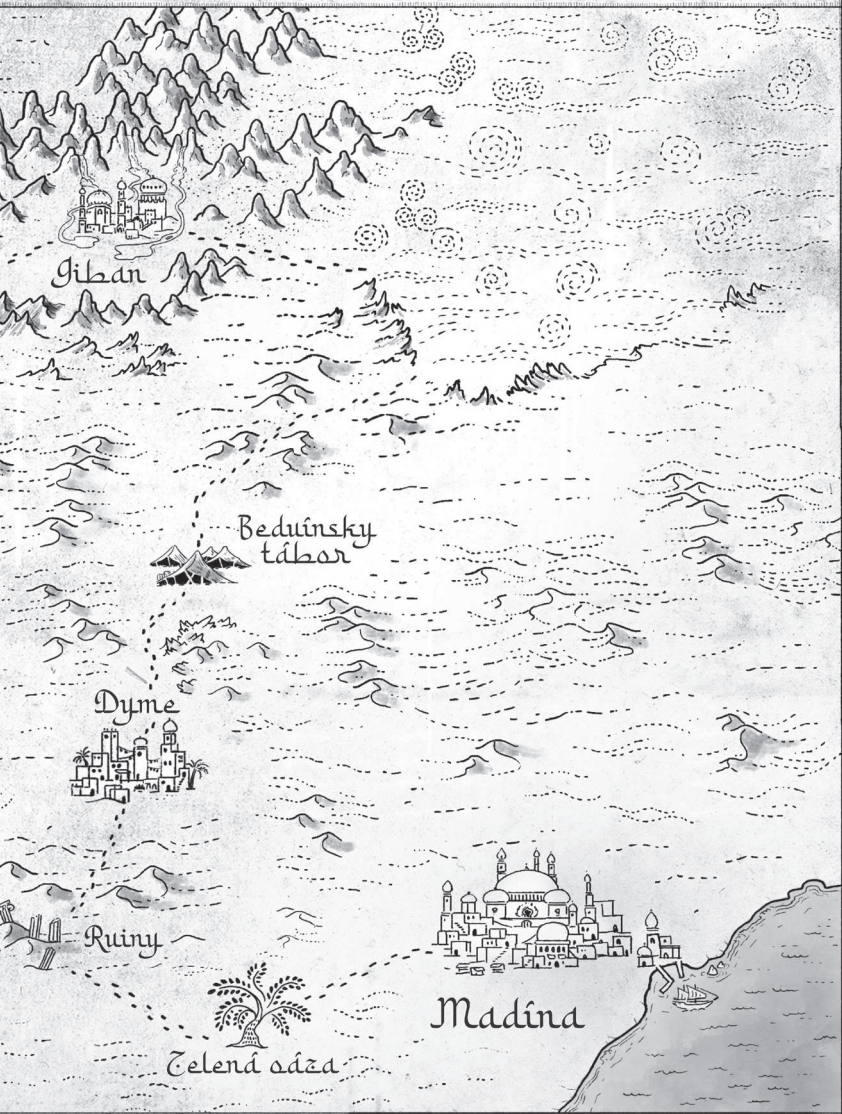
Západné pieskammeria

Posledný tábor

Óáza

Posledná óáza

Jibán

Beduínsky tábor

Dyme

Ruiny

Madína

Čelend' odža

Príbeh o džinoch

Kde nebolo, tam nebolo, pred dávnymi vekmi...

Náš svet patril džinom, tým tvorom odsúdeným na zánik, ktorí sa potulujú našou púšťou ako stratené duše. Na rozdiel od nás ľudí, ktorí sme boli stворení zo zeme, bohovia stvorili džinov z prastareho plameňa, ktorý im umožnil žiť stovky rokov, a dali im moc používať mágiu. To je dôvod, prečo niektorí džinovia môžu meniť podobu a iní dýchať oheň alebo precestovať svet mihnutím oka.

Džinovia istý čas robili, čo im bohovia prikázali: milovali a starali sa o svet, ktorý dostali do vienka, a vládol mier. Ale hoci väčšina z nich bola bohom vďačná, sedem džinov, kráľov, cítilo nespokojnosť so svojou biednou mágiou a vyjadrili ju tým, že zničili krajinu. Vytvorili také divoké vetry, že vyfúkli vodu z jazier a oceánov, a plamene také horúce, že spálili polia trávy a zanechali za sebou piesok.

Keď bohovia videli, akú spúšť králi spôsobili, rozhodli sa ich potrestať. Dali im to, po čom túžili najviac – ich mágia zmocnela, ale nedokázali ju viac ovládať. Bola taká silná, že vypálila diery v piesku, do ktorých sa

mestá džinov prepadli, a spôsobili, že džinovia sa stratili z tohto sveta.

Po ich zmiznutí bohovia stvorili nás ľudí. Sme síce bez mágie a smrteľní, ale sme ich vernými služobníkmi.

Niektorí si myslia, že musíme svojou vierou vrátiť život do tohto neplodného sveta. Tvrdia, že jediný dôvod, prečo nám ešte nejaká príroda zostala, je to, že existujú lovci polujúci na džinov, ktorým sa podarilo uniknúť, aby ich následne obetovali bohom. Tvrdia, že strieborná krv džinov je plná života – že dokáže premeniť piesok na vodu a prinútiť stromy a kvety kvitnúť.

Naša viera však nemusí byť taká pokrivená.

Pamätaj, Lajla, že nie všetci džinovia sú zlí.

Loulie pochovala veľa vecí, odkedy jej tento príbeh matka rozprávala naposledy.

Svoje meno. Svoju minulosť. Svojich rodičov.

Ale na ten príbeh nikdy nezabudla.

1

LOULIE

Keď Jednooký obchodník požiadal Loulie al-Nazari, aby sa stretli na malej skromnej loďke, celkom oprávnene očakávala malú skromnú loďku. Táto loď však nebola ani malá a ani skromná. V skutočnosti predstavovala pravý opak.

Ajšam bola obrovská loď s rozvinutými plachtami, priestorannou palubou, pôsobivou zbierkou rôznych miestností a s vysokým sťažňovým košom. Vo všetkých ohľadoch išlo o veľmi peknú loď. Keby sa na nej ocitla ako pasažierka, s potešením by ju preskúmala.

Loulie tu však nebola ako cestujúca, ale ako Polnočná obchodníčka, vážena predavačka mágie, a prišla na stretnutie s klientom, ktorý ju nechával čakať dlho po plánovanom čase. *Zavolám ťa v prvej hodine východu mesiaca*, stálo v jeho správe. Lenže tá hodina prišla a odišla a Loulie naňho ešte stále čakala na palube, oblečená v obchodníckom rúchu posiatom hviezdami, v ktorom bolestne vycnievala z davu.

Otočila sa chrbtom k zízajúcim dobre oblečeným pasažierom a sústredila sa na horizont. Na oblohe nevidela žiadne známe súhvezdia, noc bola tmavá a pochmúrna, čo jej na nálade nepridalo. Už asi po desiaty raz za tú hodinu si povzdychla.

„Prialo by som si, aby si tu bol vo svojej jašteričej podobe,“ prehodila k mužovi stojacemu vedľa seba.

Naklonil hlavu, aby sa na ňu pozrel. Hoci sa jeho kamenný výraz takmer nezmenil, Loulie postrehla drobnučký rozdiel vo výške jeho obočia. Jedno celkom určite zdvihol. „A to by nám v tejto situácii ako pomohlo?“

„Mohol by si sa vkradnúť do podpalubia a nájsť izbu nášho klienta. Vo svojej ľudskej podobe si nepoužiteľný.“

Muž s hneďou pleťou nič nepovedal, ale jeho mlčanie nebolo ťažké rozlúštiť. Loulie sa s ním poznala už deväť rokov – dosť dlho na to, aby rozumela všetkým jeho manierom a kúzlam. Už ju neprekvapovala zmena jeho podoby ani ohníky, ktoré mu tancovali v očiach, keď v ňom vzkypeli city. Práve teraz mlčal, lebo dobre vedel, že by sa jej nepáčilo, čo by povedal.

„Ponúkame mu mágiu,“ vyhlásila Loulie. „To najmenej, čo môže urobiť, je prísť načas na stretnutie, ktoré *on sám* navrhol.“

„Nerozoberaj to tak. Čo bude, to bude.“

„Múdra rada, ó, mocný džin,“ zamrmlala si pod nosom.

Kadirove pery sa rozťahli do letného úsmevu. Rád ju podpichoval – bol jediný, komu to prechádzalo.

Loulie už zvažovala, že vtrhne do podpalubia, keď začula približujúce sa kroky a otočila sa k mužovi vo voľnom bielom odevu.

„Polnočná obchodníčka.“ Uklonil sa. „Poslal ma Rasul al-Džašín, aby som ťa zaviedol na určené miesto stretnutia.“

Loulie s Kadirom si vymenili pohľad. Jeho nepreniknuteľný výraz hovoril – *vraavel som ti, aby si si nerobila starosti.*

„Už bolo načas.“ Gestom ukázala na Kadira. „Tento muž je môj osobný strážca. Pôjde so mnou.“

Posol prikývol a previedol ich davom pestro oblečených šľachticov k nenápadným bočným dverám na druhej strane lode. Špecifickým spôsobom na ne zaklopal. Otvoril im statný muž, ktorý ich viedol slabo osvetlenou chodbou. Na jej konci zaklopal na iné dvere v inom rytme. Ozval sa zvuk

zámky a kľúča, potom posol otvoril dvere a pokynul im dovnútra.

Loulie pozrela na Kadira. *Po tebe*, hovorilo jeho ticho. Usmiala sa a prikrčila, aby vkročila dnu.

Prvé, čo si všimla, keď vstúpila, boli žoldnieri – traja, každý z nich stál v inom rohu malej miestnosti. Títo muži, na rozdiel od šľachticov na palube v krásnych róbach, mali na sebe prevažne zbrane.

Mysel sa jej naplnila obrazmi krviprelievania a vraždenia. Jej matky, ktorá zúrivo mávala na prázdnu nádobu a hovorila jej, aby sa schovala. Jej otca, ležiaceho v kaluži vlastnej krvi.

Zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila, a pozrela do stredu miestnosti, kde na vankúši za nízkym stolíkom sedel obchodník oblečený v odtieňoch zelenej. Rasul al-Džasín, verný svojmu menu, mal len jedno mútne hnedé oko. Druhé predstavovala lesklá biela guľa napoly skrytá pod vrstvami zjazvenej kože. Nos vyzeral, akoby bol mnohokrát zlomený a napravený, a čelo mal pôsobivé a zároveň nešťastne veľké. Bol jej matne povedomý a Loulie uvažovala, či náhodou niekedy neprešla okolo jeho stánku na nejakom súku.

Obchodníkove pery sa roztiahli a odhalili žiarivý úsmev zložený zo zlatých, bronzových a bielych zubov. „Polnočná obchodníčka. Aké potešenie stretnúť ťa naživo. Ospravedlňujem sa, že som ťa nechal čakať. Venoval som sa dôležitým hosťom.“ Očami si ju premeral.

Predstavila si, čo vidí: nízku, zdanlivo krehkú ženu oblečenú do vrstiev modrých zamatových šálov poprášaných jemnou bielou. Ten vzor nazývala hviezdny prach. Primerané, pretože patril jej kmeňu. Kmeňu Nadžima. Obyvateľom noci.

Ako zvyčajne, obchodník hľadel na jej napoly zakrytú tvár dlhšie než na jej šaty. Väčšina mužov v tomto biznise sa ju snažila zastrašiť tým, že sa jej pozerali priamo do očí.

Nikdy to nezabralo.

„Prosím.“ Gestom ukázal na vankúš na druhej strane stolíka. „Posad' sa.“

Pozrela ponad plece na Kadira, ktorý sa ani nepohol zo svojho miesta pri dverách. Hoci obchodník mu nevenoval pozornosť, žoldnieri ho ostražito sledovali. Kadir nedal najavo žiadne znepokojenie. Ostatne, málokedy dával niečo najavo.

Loulie si sadla.

Kupec k nej natiahol ruku. „Rasul al-Džašín. Je mi ctou.“

Potriasla mu ňou. „Loulie al-Nazari.“ Rýchlo ruku odťahla, nepáčilo sa jej, ako sa zadíval na jej železné prstene.

„Musím sa priznať, nečakal som, že budeš taká... mladá.“

Ach áno. Pretože ako dvadsaťročná som taká mladá.

Príjemne sa naňho usmiala. „Ty si presne taký, ako som očakávala. Jedno oko a tak.“

Ticho. Potom sa obchodník prekvapujúco začal smiať. „Áno, preto ma volajú Jednooký. Ako asi chápeš, je to aj dôvod, prečo som ťa sem dnes večer zavolať. Predpokladám, že máš kúzlo, o ktoré som žiadal.“

Loulie prikývla. Rasul si odkašľal. „Tak sa na to pozrime.“

Siahla do vrečka a vytiahla mincu. Obchodník skepticky sledoval, ako jej mizne medzi prstami. Zo svojej strany stola nemohol vidieť tvár na oboch stranách: bojovník džin na jednej strane a sultán človek na druhej. Zakaždým, keď sa minca znovu objavila, mala inú tvár.

Človek, džin, človek, džin.

„Mám ti pripomenúť našu dohodu?“ Podržala mincu medzi zovretými prstami.

Rasul sa zamračil. „Už som ti zaplatil vopred.“

„Zaplatil si vopred *raz*. Teraz musíš doplatiť druhú polovicu.“

„Nebudem platiť za kúzlo, kým ho nevidím na vlastné oči.“

Loulie sa zo všetkých síl snažila ignorovať upreté pohľady ozbrojených mužov okolo seba. *Nič sa mi nemôže stať. Nie, kým je tu Kadir.*

Pokrčila plecami a predstierala bezstarostnosť, keď siahla do svojej kupeckej tašky. Kadir ju volal taška nekonečného priestoru, pretože mala zdanlivo nekonečné dno. „Ak vidieť znamená veriť...“ Vytiahla fľaštičku. Bola maličká, nie väčšia ako jeden jej prst. V momente, keď Jednooký obchodník zbadal vnútri iskrivú tekutinu, pokúsil sa vytrhnúť jej ju z ruky.

Schovala si ju do rukáva. „Teraz si vezmem druhú polovicu svojej odmeny.“

„Ako mám vedieť, že tam nie je len obyčajná voda?“

„A keby to bola voda, tak čo? Jednoducho si vezmeš svoje zlato späť.“ Gestom ukázala na ľudské zbrane lemujúce miestnosť. „Preto sú tu, nie? Aby sa uistili, že táto výmena prebehne podľa plánu.“

Obchodník stisol pery a luskol prstami. Jeden z mužov mu vložil do rúk vrecúško, ktoré podal Loulie. Tá si prezrela mince vnútri a pre istotu, aby si overila, že sa ju nesnaží podvieť, hodila mincu s dvoma tvármi. Padla ľudskou tvárou hore. *Pravda.*

Podala mu fľaštičku. „Kúzlo, ktoré si žiadal: elixír obnovenia.“

Obchodník jej ju vychmatol z ruky a Loulie sa pod šatkou pousmiala, keď bojoval so zátkou. Bol taký vzrušený, že sa mu triasli ruky.

Keby len vedel, aké ľahké je nájsť toto kúzlo.

Preskočila očami na Kadira. Hoci bol jeho výraz kamený ako vždy, predstavila si na jeho perách samolúby úsmev. Spomenula si, čo jej povedal v deň, keď sa s ním podelila o Rasulovu žiadosť: *Krv džina je pre človeka liekom.*

Ľudia to nevolali elixír obnovenia len tak pre nič, za nič.

Ako sa aj ukázalo, keď si Jednooký obchodník nakvapkal strieborný obsah fľaštičky do oka. Loulie sa dívala, ako mu po tvári stekajú iskrivé slzy, až mu žiarila pleť. No hoci bol tento účinok dočasný, niečo trvalejšie sa dialo s obchodníkovým slepým okom.

V strede jeho dúhovky rozkvitala temnota a zväčšovala sa ako atramentová škvrna na zvitku. S každým žmurknutím sa rozširovala a rástla do väčších a väčších rozmerov, až kým sa nezosvetlila do tmavohnedej farby.

Vskutku liek.

Čoskoro mu z očí nepadal len takzvaný elixír, ale skutočné slzy. Dokonca ani žoldnieri nedokázali zakryť šok, keď na nich Rasul uprel obe svoje oči.

„Chvála bohom,“ zašepkal.

Loulie sa usmiala. „Stálo to za tú cenu?“

„Takýto zázrak je na nezaplatenie.“ Rasul si pretrel zaslzenú tvár, pričom sa opatrne vyhýbal čerstvo obnovenému oku. „Tisíckrát ti žehnám, Loulie al-Nazari.“

Loulie sklonila hlavu. „Tisíc požehnaní aj tebe. Môžem ti dať jednu radu?“ Rasul sa zastavil a pozrel na ňu. „Navrhujem, aby si si vymyslel nové meno. Jednooký je trochu melodramatické.“

Obchodník vybuchol do smiechu. Loulie s prekvapením zistila, že sa smeje s ním. Keď ju Rasul konečne prestal zahrňovať chválou, pričom trval na tom, že ju v ten večer pozýva na obrovsťú hostinu, odišla.

Keď sa s Kadirom vracali po chodbe, vymenili si pohľad. Džin zdvihol ruku, aby ukázal hojacu sa chrastu z rany, ktorú si sám spôsobil len pred niekoľkými dňami.

Ústami naznačila: *Šukran, ó, svätý, neoceniteľný zázrak.*

Kadir pokrčil plecami. Vyzeral, akoby sa snažil neusmievať.

Mama a Baba sú mŕtve. Tie slová jej neustále vírili v myslí. Vždy, keď ich Lajla zatlačila, znovu sa vynorili. Realita, ktorej nemohla uniknúť.

Keby ju džin netahal cez púšť, váhe svojho smútku by podľahla už pred mnohými dňami. Ale hoci jej telo otáželo únavou, stále pokračoval ďalej. Spočiatku ním za to opovrhovala – dokonca sa ho bála.

Strach však nakoniec opadol. Najprv sa zmenil na neochotu, potom na porážku. Prečo záležalo na tom, kam ju džin vedie? Povedal jej, že kompas, ktorý jej dal otec, ich dovedie do mesta, ale jej na meste nezáležalo.

Na ničom jej nezáležalo.

O mnoho východov slnka neskôr sa zrútila. Chcela plakať, ale jej hruď bola príliš ťažká a oči príliš suché. Džin trpezlivo čakal. Keď nevstávala, zdvihol ju a vyložil si ju na plecía. Musela sa ho držať, keď sa šplhal na útes.

V tú noc, keď džin zapálil oheň len lusknutím prstov, vytiahol z vrečka mincu a položil si ju na dlaň.

„Sleduj.“ Zovrel mincu do päste. Keď ju vzápätí otvoril, jeho dlaň bola prázdna. Lajlu to napriek všetkému zaujalo. Keď sa spýtala, či je to mágia, džin zovrel a rozťiahol prsty a minca sa opäť ocitla na jeho dlani.

„Trik,“ povedal jej.

Lajla si mincu prezrela zblízka. Vyzerala ako cudzia mena s tvárou ľudského sultána na jednej strane a tvárou džina obkolesenou ohňom na druhej. „V tomto svete sú dve krajiny,“ povedal jej Kadir. „Krajina ľudí a krajina džinov. A tak má táto minca dve strany.“

Nechal mincu zmiznúť a znovu sa objaviť medzi prstami tak rýchlo, že nedokázala sledovať jej pohyb. „Toto môže byť trik, ale minca samotná je magická. Prezradí ti skutočnú alebo morálnu pravdu o akejkoľvek situácii.“

Vložil mincu Lajle do dlane. „Presvedč sa sama. Hod ňou, a keď padne ľudskou tvárou hore, odpoveď je áno. Ak padne druhej tvárou, odpoveď je nie.“

Lajla by ešte pred pár dňami neverila, že minca je magická. Ale veci sa zmenili. Už nebola taká naivná.

„Moja rodina je mŕtva,“ zašepkala, keď hodila mincu. Padla ľudskou stranou nahor.

Vydýchla a skúsila to znova. „Džin mi zachránil život.“

Ľudská.

Z očí jej vyhrkli slzy, keď minca stále padala ľudskou stranou nahor a potvrdzovala tak jej novú realitu. Pravda. Pravda. Pravda.

„Som sama.“ Plecia sa jej triasli od vzlykov, keď hodila mincu do vzduchu. Odrážila sa od jej kolena a odkotúlala sa k džinovi. Kadir niekoľko okamihov nepovedal nič. Potom k nej potichu natiahol ruku a položil jej mincu na dlaň.

Džin.

Zovrel jej prsty okolo mince. „Nie si sama,“ povedal. „Už nie.“

Loulie sa stratila v spomienkach a neprítomne nechávala mincu s dvoma tvármi miznúť medzi prstami, keď sa na druhý deň ráno vrátila na palubu *Ajšamu*. Davy ľudí z predošlej noci sa rozptýlili a námorníci jej nevenovali žiadnu pozornosť, keď okolo nich prechádzala vo svojom jednoduchom hnedom rúchu. Šatky, ktoré jej zakrývali tvár, vymenila za ľahký šál, ktorý si voľne omotala okolo hlavy a pliec, aby lepšie cítila slnko na tvári. Bola to úľava, ako vždy, keď v deň po predaji mohla odložiť svoj obchodný odev a vychutnávať anonymitu.

Ďalšiu úľavu v nej vyvolala známa zahmlená silueta Madíny v diaľke. Loulie sa pri pohľade na mesto usmiala. „Kadir, vidíš to?“

Džin, teraz vo svojej jašteričej podobe, jej jemne zapriadol do ucha a posunul sa jej na pleci. Vydal súhlasný zvuk.

Priblížila sa k zábradliu lode. Aj cez oranžový závoj piesku bolo slnko dostatočne jasné na to, aby mohla rozoznať stup-

ne Madíny, veľkého púštného mesta. Na vrchole sa vypínal sultánov palác, tvorený nádhernými bielymi kupolami a minaretmi, ktoré sa natáhovali k slnku. Zo všetkých strán ho obklopovali farebné budovy – kamenné a drevené stavby so šikmými aj plochými strechami, vysoké i prikrčené. A kdesi uprostred nich, učupený v spleti krivolakých uličiek, bol domov. Ich domov.

„Som zvedavý, ako sa má Dália.“ Kadirov hlas, v jeho menšej forme oveľa jemnejší, znel priamo do jej ucha.

„Nech sa má akokoľvek, určite sa bude mať lepšie, keď sa zastavíme s nájomným.“

Kadir vydal cvakavý zvuk – stále si nebola istá, či to robí zubami alebo jazykom – a vyhlásil: „Áno, pretože nájomné sa rovná všetkým minciam v našej taške.“

„Nedám jej *celý* náš zárobok.“

„Tá posledná výmena bola za moju krv, vieš.“

Loulie potlačila úsmev, keď sa pozrela ponad plece na námorníkov. Hoci muži mali od pôvabu ďaleko, nemohla si pomôcť, pripomínali jej tanečníkov, keď sa hladko a ľahko pripravovali na zakotvenie.

„Chceš teda, aby som si nechala tvoje krvavé peniaze?“

Kadir zasyčal. „Nepotrebujem tvoje ľudské zlato.“

„Ach, aká škoda. A ja som si myslela, že ich rád minieš na víno alebo ženy. Vieš, že priekupníci si nevezmú tvoje pamätné mince.“ Pozrela na mincu s dvoma tvármi medzi prstami.

„Loulie?“

„Hm?“ Vložila si mincu do vrečka.

„Započul som rozhovor o sultánovi.“

Loulie potlačila zastonanie, otočila sa a prezerala si palubu. Okrem námorníkov zbadala niekoľko roztrúsených skupiniek ľudí. Prechádzala pomedzi nich s prázdny výrazom v tvári a nenápadne sa snažila načúvať, o čom hovoria. Sultán ju síce pramálo zaujímal, ale nemohla si dovoliť ignorovať

klebety. Nie, keď sa ona, zločinec, vždy snažila vyhýbať jeho ľuďom.

Hoci pristihla dvoch námorníkov, ako si vymieňajú názory nasiaknuté nadávkami, počula, ako si jeden pár navzájom vyznáva zakázanú lásku, a bola svedkyňou podivnej hry s hádankami, o sultánovi nezachytila nič.

Už sa vzdávala nádeje, keď zbadala Rasula al-Džašína, ako sa rozpráva s mužom v uniforme sultánovej stráže. Loulie rýchlo odvrátila pohľad a spomalila tempo, keď sa k nim priblížila.

„Sultánovi radcovia sú celí bez seba,“ hovoril práve strážca.

Rasul si odfrkol. „Prečo nepošle najvyššieho princa, aby pátral po relikvii?“

Strážca pozrel jej smerom. Loulie schytila okoloidúceho námorníka a čo najpríjemnejším hlasom sa ho spýtala, či vie, kde sa chystajú zakotviť. Námorník jej odpovedal, ale ona nepočúvala. Teda aspoň nie jeho.

„Môže taký poklad naozaj existovať?“ spýtal sa Rasul.

„Povráva sa, že artefakt spomenula sultánova zosnulá manželka v jednom zo svojich príbehov.“

Loulie podakovala námorníkovi a naklonila hlavu, aby zachytila Rasulovu odpoveď.

„Úbohý muž. Naozaj verí, že príbehy lady Šafie boli pravdivé?“

Strážca pokrčil plecami. „Boli dosť mocné na to, aby zastavili vraždenie, takže možno.“ Nastala smútočná pauza. Všetci obyvatelia púšte vedeli o vraždách sultánových manželiek, rovnako ako všetci vedeli o Šafii, ktorá ich svojimi príbehmi zastavila. Stala sa rovnakou legendou ako príbehy, ktoré rozprávala.

„Jeho Veličenstvo verí, že v jednom z jej príbehov je niečo, čo mu pomôže dosiahnuť víťazstvo nad džinmi.“

„Nad džinmi? Sú ako muchy, človek ich nemôže zabiť

všetkých.“ Rasulov hlas stíchol do šepotu. Keď vietor pri-niesol rozhovor späť k jej ušiam, už sa rozprávali o niečom inom.

„Ale povedz mi o tom zázraku!“ zvolal strážca. „Počul som, že elixír ti doručila samotná Polnočná obchodníčka? Máš nejaké tušenie, ako ho získala?“

„Vôbec. Ale predpokladám, že by to nebol veľký zázrak, keby sme vedeli ako.“ Rasul sa zasmial. „Aj tak žehnám bohom za svoje šťastie. Nemyslel som si, že tak ochotne prijme moju žiadosť.“

Kadir jej vzdychol do ucha. „Prečo ľudia ďakujú bohom za veci, ktoré bohovia neurobili?“

„Pretože sú to obyčajní hlupáci, ktorí veria v osud,“ povedala Loulie trpkou. Ak tí bohovia existovali, nešli sa veľmi pretrhnúť, keď jej vyvražďovali rodinu.

Pozrela sa ponad plece na blížiacu sa mesto. Boli dosť blízko na to, aby dokázala rozoznať ľudí v dokoch, ako mávajú na loď. Otočila sa a zamierila k prove, aby mala lepší výhľad. Strážca za ňou ešte stále rozprával.

„Aká škoda, že zmizla! Rád by som tú legendárnu obchodníčku videl.“

Rasul si povzdychol. „Mala ostrý jazyk, to bezpochyby, ale aký vzácny klenot to bol. Keby včera v noci nezmizla, presvedčil by som ju, aby so mnou v Madíne povečerala. Vieš si to vôbec predstaviť? Mať pri sebe Polnočnú obchodníčku?“

Loulie si znova pomyslela, ako sa jej uľavilo, keď v to ráno vykĺzla z kupeckého odevu a zotrela si čierne očné linky. Ak by ju totiž bývalý jednooký obchodník pozval na večeru s úmyslom pochváliť sa ňou, jednu by mu vrátila.

„Takže,“ ozval sa jej Kadir do ucha. „Sultán hľadá relikviu. Myslí si, že sa nám podarí nájsť túto mágiu, skôr ako pošle svoju svorku, aby ju vystopovali?“

Loulie sa zastavila na prove lode a bez slova hľadela na mesto. Natiahla ruky a nechala vietor, aby jej previeval rukávmi. Kadir mal dosť rozumu, aby stíchol. Neskôr sa budú rozprávať o relikviách, zlate a mágii. Ale v tejto chvíli sa všetko z jej mysle vytratilo. Svet sa jej poskladal do jedinej jednoduchej pravdy.

Bola doma.